

Kun kuolleet oli polttohaudattu linnan ulkopuolisessa metsässä, lähti suuri joukko ihmisiä vaeltamaan Rautakasvon linnalta kohti Metsäinmaan miekkojen piilopaikkaa. Kolmenkymmenen päivän matkan jälkeen he saapuivat suuren kallion juurelle. Aiela meni kallion seinämän viereen ja huusi kalliossa olevaan pieneen reikään, "Yölintu!" hetken kuluttua osa kallion seinämää alkoi vetäytyä sisälle kallioon, paljastaen luolan suuaukon. Aiela ja hänen toverinsa nousivat ratsailta ja taluttivat hevoset sisälle luolaan. Ihmisjoukko lähti virtaamaan luolaan. Sisällä luolassa oli kivinen ramppi jota pitkin pyöreä suuri kivi kohosi kettinkien vetämänä. Tämä kivi oli hetki sitten tukkinut luolan suun sisäpuolelta. Rampin vierestä kulki käytävä kallion läpi toiselle puolelle. Kun kaikki olivat menneet laskeutui kivi takaisin ramppia pitkin ja tukki luolan suun. Nim tovereineen astui ulos luolasta. He huomasivat tulleen pieneen laaksoon jota ympäröivät joka puolelta korkeat kalliot. -Ei ihme ettei Alkemistiruhtinas ollut vielä löytänyt kapinallisten piilopaikkaa, Nim ajatteli. Heidän vieressään kallion juurella oli suuri vinssi jonka ääressä oli miehiä. Vinssistä lähti kettingit kalliossa oleviin reikiin. Tällä laitteella kivenjätkäle oli hinattu ylös luolan suulta. Vinssin luona olevat miehet tervehtivät Aiela ja tämän matkakumppaneita. Laakson täytti lähes kokonaan kylä, jonka rakennukset olivat pienikokoisia hirsitaloja. Aiela johdatti suurta ihmisjoukkoa talojen välissä. "Menemme tapaamaan johtajaa", hän sanoi. He saapuivat muita isomman hirsitalon luokse. "Odottakaa siinä hetki. Käyn hakemassa johtajan", Aiela sanoi väkijoukolle. Sitten hän lisäsi, "Nim tule mukaani." Nim seurasi Aiela sisälle taloon. Sisällä he saapuivat avaraan huoneeseen, jonka keskellä oli iso pöytä. Pöydälle oli levitetty suuri Metsäinmaan kartta. Pöydän ympärillä oli neljä ihmistä. Kolme miestä ja yksi nainen. Nainen ja yksi miehistä olivat noin neljänkymmenen ikäisiä. Lopuista kahdesta miehestä toinen oli nuorukainen ja toinen vanhus. Aiela tervehti heitä. Sitten hän esitteli heidät ja Nimin toisilleen "Nim, tässä on johtajamme Torren", hän sanoi viitaten neljänkymmenen ikäiseen mieheen, "Sekä apulaisjohtajamme Lyra, Hakar ja Mateos", hän jatkoi esitellen apulaisjohtajista ensin naisen, sitten vanhuksen ja lopulta nuorukaisen. Sitten hän esitteli Nimin. "Tässä on rosvopäällikkö Nim Harakka" Johtaja ja apulaisjohtajat kätelivät Nimiä. "Olen kuullut että olet ollut melkoisena piikkinä Alkemistiruhtinaan lihassa. Loistavaa työtä", Torren sanoi hilpeästi. Hän oli isokoinen mies, jolla oli punaruskea tuuhea parta. Torren saapui ulos talon ovesta. Hän tervehti ulkona odottavaa väkijoukkoa ja esitteli itsensä. Sitten hän kutsui luokseen Aielan mukana matkanneet vastarintalaiset ja käski heidän lähteä selvittämään minne uudet tulokkaat voitaisiin majoittaa. Rautakasvon vallasta vapautuneita ihmisiä alettiin kouluttaa. Miehillä annettiin taistelukoulutusta ja naisille lääkintäkoulutusta. Nim suunnitteli johtajien kanssa iskua Alkemistiruhtinasta vastaan. He seisoivat kaikki johtajan talossa karttapöydän ympärillä. "Olen ajatellut että voisimme kaapata verokuljetuksen ja pistää muutama mies naamioitumaan Alkemistiruhtinaan sotilaksi. Siten pääsisimme sisälle lintaan", Torren sanoi, ja jatkoi: "Tiedustelutietojen mukaan idästä on saapumassa iso verokuljetus. Sopiva paikka väijytykselle voisi olla tässä Suurjoen jälkeen" Torren näytti sormellaan kohdan kartasta. "Koska sinulla Nim on kokemusta iskuista verokuljetusten kimppuun, saat kunnian johtaa tätä hyökkäystä", Torren lisäsi vielä. Verokuljetuskärry kulki pitkin kapeaa maantietä ja ylitti siltaa pitkin Suurjoen. Nim tovereineen oli väijyksissä joen toisella puolella alkavassa metsikössä. Mukana oli myös joukko Metsäinmaan miekkojen satureita, esimerkiksi Aielan seurueessa matkannut nainen. Tämä oli varustautunut jousipyssyllä ja ratsasti hevosella. Aivan kuten viime ryöstössäkin, oli Nimin ryöväreillä puiset sauvat joiden päissä oli leveät laudat. Tällä kertaa heillä oli kuitenkin tikarien ja puukkojen sijasta miekat. Kärry saapui väijytyksen kohdalle. Sitä oli saattamassa neljä keihäillä aseistautunutta ratsumiestä, aivan niinkuin yleensä olikin. "Nyt!", Nim karjaisi. Rosvot

ja kapinalliset ryntäsivät metsän suojista. Vartijat jäivät auttamattomasti alakynteen, sillä hyökkääjiä oli paljon enemmän. Kolme ratsastajista pudotettiin hevosen selästä ja tapettiin, mutta yksi pääsi karkuun. ”Pysäyttäkää hänet! Muuten operaatio menee pieleen!”, Nim karjui. Aielan seurueeseen kuulunut nainen lähti ratsastamaan vartijan perään. Hän kohotti kesken ratsastuksen jousipyssynsä ja ampui. Vartija putosi hevosen selästä nuoli niskasta sojottaen. Nim ratsasti kärryjen eteen kahden kapinallisen kanssa. Kärryjä vetävät hevoset nousivat takajaloilleen säikähdyksestä. Ajajana oli ruskeakaapuinen hahmo. Tämä nosti päänsä. Hetken Nim tuijotti säikähtäneenä rautaista kasvonaamiota, mutta tokeni nopeasti. -Hyvä yritys huijari, hän ajatteli. Tajutessaan ettei mennyt läpi Rautakasvosta, huijari riisui naamionsa, joka rajoitti näkyvyyttä ja tarttui selkensä takana kärryjen istuimella olevaan miekkaansa. Hän hyppäsi alas kärryiltä ja lähti ryntäämään metsää kohti. Nim otti hänet kuitenkin kiinni. Mies sivalsi miekallaan kohti Nimin hevosen jalkoja ja onnistui viiltämään haavan. Hevonen nousi takajaloilleen ja Nim melkein putosi kyydistä. Nim teki päätöksen ja hyppäsi alas hevosen selästä. Hän lähestyi miestä ja sivalsi miekallaan. Tämä onnistui torjumaan lyönnin ja sivalsi vuorostaan kohti Nimiä. Nim väisti, mutta miekan kärki hipaisi hänen poskeaan. Kosteaa verinoro lähti valumaan pitkin poskea. Suuttuneena Nim kävi hyökkäykseen, teki hämäyslöynnin ja sai vastustajan puolustuksen murrettua. Hän lävisti tämän rintakehän, ja mies kaatui koristen maahan. Yksi Nimin rosvoista makasi maassa. ”Edard, miten kävi”, Nim sanoi tullessaan tämän luokse. ”Sain keihästä”, Edard sanoi rohisevalla äänellä. Miehen paidan rintamus oli värjäytynyt punaiseksi. Hän hengitti vaivalloisesti ja yski verta. ”Kyllä sinä selviät”, Nim yritti vakuutella. Edard hymyili väkinäisesti. ”On ollut ilo... palvella sinua”, hän sai vaivoin sanotuksi ennen kuin menetti tajuntansa. Hetken kuluttua Edard lakkasi hengittämästä. Surullisuus tulvahti Nimin mieleen. Edard oli ollut yksi hänen suosikeistaan. Kun Edard oli polttohaudattu, puki kaksi rosvoa ja kaksi kapinallista ylleen kuolleiden vartijoiden asusteet. Nim päätti pukeutua ajajan ruskeaan kaapuun ja rautanaamioon. Alunperin hänen ei ollut ollut tarkoitus osallistua verokuljetukseen paljastumisriskin takia, mutta rautanaamio tarjosi oivan turvan. Vartijoiden ja ajajan ruumiit raahattiin metsän varjoihin. Veronkuljetuskärry jatkoi matkaansa. Jonkin matkan päässä sitä seurasi useita Metsäinmaan miekkojen ryhmittymiä. Yhtä näistä johti itse Torren, ja loput väijytyksessä olleista liittyivät tähän ryhmään. Veronkuljetuskärry saapui Alkemistiruhtinaan linnan portille. ”Verokuljetus Alkemistiruhtinaalle!”, huusi toinen Alkemistiruhtinaan soturiksi naamioituneista kapinallisista. Muurin harjalla oleva vartija huusi: ”Verokuljetus Ruhtinaalle! Avatkaa portti!” Linnan suuret kaksoisovet alkoivat avautua sisäänpäin. Kun portit olivat kokonaan auenneet, Nim ohjasti hevoset sisälle linnaan. Linnan sisäpiha toi Nimin mieleen ikäviä muistoja. Keskellä pihaa nökötti kaivo johon hän oli sukeltanut pakoon teloitusta. Nimiä kuumotti. Hän ei tiennyt mihin linnan pihalta oli tarkoitus mennä. Reittejä pienemmille sisäpihoille oli kaikkiaan kolme. Myöskään kapinalliset eivät tuntuneet tietävän. Tämä oli merkittävä aukko suunnitelmassa. ”No mitä te siinä odotatte? Menkäähän jo”, sanoi yksi vartijoista. Yksi kapinallisista lähti johdattamaan joukkoa. Hän oli nähnyt jotain. He tulivat yhden pienemmälle sisäpihalle johtavan holvikaaren luokse ja menivät siitä sisään. Sisäpihalla oli valmiiksi jo kolme muuta kärryä ja seinän vieressä oli hevostalli. Nim huokaisi hiljaa helpotuksesta. He eivät olleet herättäneet liikaa epäilyjä. Tuli yö ja Nim ryhmineen aloitti toimintansa. He hiipivät muurin luokse ja kiipesivät varovasti sen päälle jyrkkiä kivistä portaita pitkin. Muurilla oli vartiossa sotilaita, jotka tarkkailivat linnan edustaa mahdollisten tulijoiden tai hyökkääjien varalta. Nim tovereineen yllätti heidät ja leikkasi heidän kurkkunsa. Nim otti vyöltään öljyn kastetun kankaanpalan. Hänellä olisi ollut tuluksetkin mutta hän ei tarvinnutkaan niitä, sillä vartijoilta jäi soihtuja. Nim sytytti kankaanpalan ja pudotti sen alas muurilta. Se oli

merkki joka kertoi metsän laidassa piileskeleville kapinallisille että oli aika hyökätä. Torren tähysti metsän laidasta linnaa. Hän näki kuinka pieni valopiste leijaili alas muurilta. Se oli merkki. Oli aika hyökätä. Kapinallisjoukko lähti liikkelle osa ratsain, osa juosten. Sillä välin Nim ryhmineen oli laskeutunut muurilta avaamaan linnan suurta kaksoisovea. Kaksoisovet avautuivat hitaasti mutta juuri sopivasti siihen nähden kun kapinalliset ehtisivät linnan luokse. Samassa linnarakennuksesta tuli ulos neljä sotilasta. Oli nimittäin vahdinvaihdon aika. Sotilaat huomasivat Nimin tovereineen avaamassa porttia. Enää tässä vaiheessa valeasut eivät hämänneet heitä. Yksi heistä ryntäsi takaisin sisälle linnaan samalla kun kolme muuta lähestyivät Nimiä ja muita keihäät tanassa. He lähestyivät mutta, eivät hyökänneet. Nim tajusi heidän pelaavan aikaa. Samassa kuului korviahuumaava kellojen kalkatus. Pois rynnännyt sotilas oli mennyt soittamaan linnan hälytyskelloja. Samalla kun kapinalliset alkoivat virrata porteista linnan pihalle, alkoi linnasta virrata ulos Alkemistiruhtinaan sotilaita. Suurimmalla osalla sotilaista oli tunnusomaiset pitkäkärkiset keihäät, mutta osalla oli niiden sijasta miekat. Myöskin Alkemistiruhtinaan kuuluisa jousiampujakaarti ilmaantui paikalle. Alkoi rajua taistelua. Metsäinmaan miekat ryntäsivät hurjasti karjuen taistoon. Keihäät ja miekat kalahtelivat yhteen ja osuman saaneet valahtivat surkeasti ulvoen maahan. Kummankin puolen jousiampujat pysyttelivät etäämmällä ja poimivat tarkasti ammutuilla nuolilla vastapuolen sotureita. Nim ja hänen toverinsa kärry-operaatiosta, sekä Torren, Aiela ja kaksi jousipyssyillä varustautunutta kapinallista luovivat taistelun halki päämääränään etsiä käsiinsä Alkemistiruhtinas. Heidän tielleen tuli vastustajia, mutta he päihittivät nämä. Jousiampujat ampuivat tarkasti pari heitä kohti rynnännyttä vastustajaa. Kun he olivat jo melkein linnarakennuksen ovella, toinen jousiampujista sai nuolen niskaansa ja lyyhistyi koristen maahan. Nim ryhmineen astui sisälle linnaan. He ryntäsivät eteissalin läpi ja löysivät leveät portaat. ”Jos tämän linnan rakenne on sama kuin linnoissa yleensä niin valtaistuinsali on portaiden yläpäässä”, Aiela sanoi. He kiipesivät portaat ylös ja tulivat suurelle puiselle kaksoisovelle. Torren koitti ovea. Se oli lukossa. Aiela astui ovelle ja avasi sen loitsulla. Joukkio astui sisään. Valtaistuinsalissa heitä vastassa oli kuusi Alkemistiruhtinaan ritaria miekat ojossa ja täysin haarniskoituina. Itse Alkemistiruhtinas istui valtaistuimellaan punaisilla ja kultaisilla langoilla koristellussa mustassa kaavussaan. ”Nim Harakka. Enkö millään pääse sinusta eroon?”, Ruhtinas ärisi. Ritarit lähestyivät uhkaavasti. Jousiampuja tähtäsi Alkemistiruhtinasta ja vapautti jänteen. Nuoli meni hitusen ohi ja iskeytyi seinään valtaistuimen takana. Alkemistiruhtinas poimi jotain vyöltään ja viskasi sen maahan valtaistuimen edessä. Suuri savupilvi nielaisi valtaistuimen lähiympäristön. Kun savupilvi hälveni, oli Alkemistiruhtinas kadonnut. Nim katsoi hämmästyneenä. -Mihin Ruhtinas oikein hävisi? hän ajatteli. Aiela oli yrittänyt lausua loitsua Alkemistiruhtinaan tainnuttamiseksi, mutta näköyhteyden menettäminen kohteeseen mursi lumouksen. Nyt hän otti kohteekseen kaksi ritaria. Nim ja muut muodostivat suojelevan kehän hänen ympärilleen. Ritarit hyökkäsivät. Nim joutui kaksintaisteluun yhden ritarin kanssa. Hän väisti kohti tulevan lyönnin ja huitaisi miekallaan, mutta haarniska suojasi vastustajaa vahingoilta. Sillä välin Aiela sai loitsunsa lausuttua ja kaksi ritareista lysähti tajuttomina lattialle. Eräs ritari taisteli yhden Nimin rosvon kanssa jolla oli aseenaan verokärkyä saattaneelta sotilaalta viety keihäs. Rosvo tökkäsi keihäällä, mutta isku ei uponnut haarniskan läpi. Ritari huitaisi miekallaan ja katkaisi keihään puisen varren ja jatkaen hyökkäystä upotti miekkansa avuttoman rosvon rintakehään. Tämä kaatui surkeasti ulisten ja oli pian vainaa. Nim onnistui tainnuttamaan vastassaan olevan ritarin napakalla miekaniskulla tämän kypärän verhoamaan päähän. Jousiampuja ampui nuolen joka lävisti erään ritarin rintapanssarin. Samalla kuitenkin toinen ritari ehti hänen luokseen ja sivalsi miekallaan hänen kurkkunsa auki. Mies kaatui koristen ja verta pulppusi lattialle. Torren taisteli

yhden ritarin kanssa. Tämä onnistui viiltämään hänen olkapäähänsä haavan, mutta seuraavan lyönnin Torren torjui ja kalautti sitten ritaria päähän niin että tämä valahti tajuttomana lattialle. Nyt oli enää kaksi ritaria vastaan kuusi kapinallista. Toinen Alkemistiruhtinaan soturiksi naamiotuneista kapinallisista onnistui tökkäämään keihäänsä toisen ritarin kypärän silmikosta sisään. Silmikön läpi purskahti verta ja mies lyyhistyi lattialle. Jäljelle jäänyt ritari lasi aseensa ja antautui. Aiela syöksyi valtaistuimen luokse ja kurkisti sen taakse. Istuimen takana lattiassa oli puinen luukku. Alkemistiruhtinaan katoaminen oli ollut pelkkä silmänkääntötempu. Loihtijana Aiela kyllä tunnisti milloin kyseessä oli oikea loihtija, milloin huijari. Nim ja Torren liittyivät hänen luokseen valtaistuimen taakse. Nim avasi luukun jonka alta paljastuivat alas vievät puiset tikapuut. Nimin, Torrenin ja Aielan mukaan lähti vielä yksi kapinallinen. Loput kaksi jäivät vartioimaan antautunutta ritaria. Nim ja muut laskeutuivat alas luukusta. Alhaalla oli tunneli joka vietti loivasti alaspäin. Seinällä roikkui sytyttämätön soihtu. Aiela sytytti sen loitsulla. "Mennään nopeasti. Alkemistiruhtinas ei ole välttämättä ehtinyt kovin kauas kömpelössä kaavussaan", Aiela sanoi. He kiiruhtivat käytävän halki. Jostain alkoi kuulua veden solinaa. Nim muisti joen joka kulki linnan alla ja jota pitkin hän oli paennut. Sen täytyi olla jossain lähellä. Tunneli loppui ja Nim tovereineen putkahti ulos samalle rannalle, jolle Nim oli räpikäinyt pakenemisensa jälkeen. Heidän vieressään kallion seinämässä olevasta luolasta suihkusi vesiputous mereen. He näkivät hieman kauempana Alkemistiruhtinaan joka yritti kömpelösti kiivetä jyrkkää kivistä rinnettä pitkin ylös. Ruhtinas huomasi joukkion ja yritti kiristää tahtia, mutta samassa hänen jalkansa lipesi ja hän kieri rinnettä alas. Joukkio lähestyi maassa tokkuraisena hiekalla makaavaa Alkemistiruhtinasta. Ensimmäisenä Ruhtinaan luokse ehti keihästä kantava kapinallinen. Samassa Ruhtinas nousi istualleen ja heitti tämän päälle toisesta kädestään valkeaa ja toisesta sinertävää jauhetta. Jauheet sekoittuivat ilmassa ja syttyivät palamaan rajusti leimahtaen. Tuli tarttui kapinallisen vaatteisiin ja pian hän oli ilmiliekeissä. Mies kaatui ulvoen maahan kierimään. Pian hän ei liikkunut enää. Seuraavaksi Alkemistiruhtinas otti kaapunsa taskusta mustasta massasta tehdyn möykyn ja sytytti sen sormuksessaan olevalla piikivellä kipinöitä iskien. Massapallosta tulvahti ilmoille valtava pilvi tummaa savua joka nielaisi hetkeksi Alkemistiruhtinaan. Sitten Ruhtinas heitti massapallon kohti Nimiä, Torrenia ja Aiela. Savupilvi nielaisi heidät. Nim tovereineen yski ja kakoi. Savu poltti kuin tuli kurkkua ja silmiä. Nim haukkoi henkeä ja tunsu huimauksen aallon vyöryvän ylitseen. -Savussa on myrkkyyä, hän tajusi. Nim kompuroi ulos savupilvestä. Hän näki kuinka Alkemistiruhtinas oli taas ryhtynyt kiipeämään ylös rinnettä. Nim hoippui hänen peräänsä. -Ruhtinaskin altistui savulle, joten hänellä täytyy olla myös vastalääke, Nim järkeili. Nim otti esille Aurinkoterän. Sitten hän tähtäsi ja heitti tikarin kohti Alkemistiruhtinasta. Nimillä oli onnea. Myrkyn päätä sumentavasta vaikutuksesta huolimatta hän osui. Tikari viilsi haavan Alkemistiruhtinaan olkapäähän. Tämä älähti ja putosi taas kerran rinnettä alas. Haparoivin askelin Nim meni Alkemistiruhtinaan luo ja painoi miekan tämän kurkulle. "Anna vastalääke jos haluat pysyä hengissä. Äläkä yritä huijata. Ehdin kyllä tappaa sinut mikäli juotat minulle jotain myrkkyyä." Alkemistiruhtinas tuijotti hetken tyhjyyteen ja ojensi sitten Nimille pienen luusta veistetyn pullon. Nim otti pullosta kulauksen. Sillä välin Torren oli ehtinyt kompuroida heidän luokseen. Hän kantoi Aiela sylissään, joka pienemmän ruumiinpainonsa takia oli mennyt samasta myrkkymäärästä tajuttomaksi. Nim ojensi pullon Torrenille kertoen sen olevan vastamyrkkyyä. Torren joi pullosta ja juotti sitten kulauksen Ailelalle samalla kun Nim yhä piteli miekanterää Alkemistiruhtinaan kurkulla. Vastamyrkkyy vaikutti nopeasti ja Nim alkoi tuntea olonsa jo paremmaksi. Aielakin heräsi tajuttomuudesta. Nim tyhjensi Alkemistiruhtinaan kaavun kaikista alkemia-välineistä. Sitten joukkio lähti kiipeämään rinnettä ylös. Kun he saapuivat linnalle, heitä vastassa oli iloitsevia

kapinallisia. Nämä olivat voittaneet Alkemistiruhtinaan sotilaat. Alkemistiruhtinas itse vietiin oman linnansa tyrmään. Torren ja Nim seisoivat Alkemistiruhtinaan linnan parvekkeella. ”Oletko varma ettet halua ruhtinaaksi?”, Torren kysyi. ”Olen. Ei se ole minua varten. Sinusta tulee parempi johtaja”, Nim sanoi. ”No jos kerran olet sitä mieltä.” Nim vetäytyi sivummalle samalla kun Torren astui parvekkeen etuosaan. Alhaalla odotti joukko ihmisiä. Heitä oli kaikista läheisistä kylistä ja kaupungeista. ”Hyvät Metsäinmaan kansalaiset. Minä olen uusi ruhtinaanne Torren. Heti ensimmäiseksi lupaan teille: ei enää epäreiluja teloituksia, eikä epäreilun tiukkaa verotusta.” Kansa hurrasi.